

Kapısız Köy

Yavuz DEMİRKIRAN

Kapısız Köy

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie daha önce Openbrook gibi bir köy görmemişti. Her ev yuvarlak ve parlak renklere boyanmıştı, ama hiçbirinin ön kapısı yoktu. Arnavut kaldırımli yolda durdu, yeşil sırt çantasına sarıldı ve gözlerini kırıştırdı. 'Dede Ollis, insanlar nereden giriyor?' diye sordu. Dedesi kıkırdadı ve tahta bastonunu gösterdi. 'Bekle ve gör, küçüğüm.'

Tam o sırada, turkuaz tulumlu bir kız koca bir duvarı yana kaydırıldı ve dışarı fırladı. 'Merhaba! Ben Mira,' dedi aralık dişleriyle gülümseyerek. 'Openbrook'a hoş geldin!' Sophie'ye duvarın nasıl yerine geri kaydığını gösterdi. Sophie'nin ela gözleri kocaman açıldı. 'Kapı yerine kayan duvar mı?' Mira gururla başını salladı. 'Tünellerimiz ve merdivenlerimiz de var!'

Sophie, Dede Ollis'i evine kadar takip etti. Kapı yerine çatıdan bir halat merdiven sarkıyordu. Pas rengi yeleği dalgalanarak yavaşça yukarı tırmandı. 'Hadi yukarı gel!' diye seslendi. Sophie de arkasından tırmandı, kırmızı lastik çizmeleri gıcırdıyordu. İçerisi sıcacık ve rahattı. 'Ama neden kapı yok?' diye merakla sordu Sophie, kıvrıkcık saçlarını yüzünden iterek.

Ertesi sabah Mira, Sophie'yi gezmeye çıkardı. Yer altı tünellerine açılan tuzak kapıları olan evleri gezdiler. 'Bu tünel fırına gidiyor,' diye açıkladı Mira. 'Şu da okul binasında yukarı çıkıyor!' Sophie'nin küçük köpeği Pip bir tünelden sıkışarak geçti ve neşeye havladı, kırmızı tasmaındaki çingirak şingırdadı. Sophie güldü, ama tuhaf girişlere hâlâ şaşıırıyordu.

Öğle yemeğinde Sophie, Dede Ollis'e sordu: 'Openbrook'un hiç kapısı oldu mu?' Dedesi yuvarlak gözlüklerini düzeltti. 'Uzun zaman önce, belki. Ama köyümüz rüzgârlı bir vadide. Kapılar çarpıp kırılıyordu. Bu yüzden insanlar kayan duvarlar ve tüneller yaptı.' Sophie kaşlarını çattı. 'Ama kapılar daha kolay değil mi?' Dedesi gülümsedi. 'Bazı şeyler için daha kolay olabilir. Ama bizim yollarımız bizi yıllardır güvende tutuyor.'

Sophie girişlere alışmaya çalıştı. Mira'nın evine gitmek için bir tünelden emekledi ve çatı bahçesine çıkmak için merdivene tırmandı. Ama sürekli başını çarpıyor ve yolunu kaybediyordu. 'Kapı kollarını özlüyorum,' diye iç çekti. Mira nazıkçe güldü. 'Öğreneceksin! Her evin kendi hilesi var.' Pip kısa kuyruğunu salladı ve Sophie'yi her yerde takip etti.

O öğleden sonra kara bulutlar Openbrook'un üzerine çöktü. Rüzgâr uludu ve yağmur pencereleri dövdü. Sophie, Dede Ollis'in çatısından ana yolun su altında kaldığını izledi. 'Fırtına yolu kapatıyor!' diye bağırdı. Dedesi ciddiyle başını salladı. 'Herkesin güvende olduğundan emin olmalıyız.' Mira geldi, alet kemerindeki tebeşir ve halatlar şıngırdıyordu. 'Tünelleri kullanabiliriz!' dedi.

Fırtına daha da şiddetlendi. Bir ağaç ana yolun üzerine devrildi ve nehir yükseldi. Köylülerin tepedeki barınağa ulaşması gerekiyordu, ama her zamanki yol yoktu. Sophie korktu, ama Mira elini tuttu. 'Beni takip et!' diye bağırdı Mira rüzgârın üstüne. 'Openbrook'taki her girişi biliyorum!' Pip havladı ve öne fırladı, çingırağı çalıyordu.

Mira, Sophie'yi kayan duvarı olan bir eve götürdü. 'Buraya!' diye bağırdı. İçeri süzıldüler, sonra bir tuzak kapısından tünele indiler. Tünel kuru ve güvenliydi. 'Bu tünel yolun altından geçiyor!' diye açıkladı Mira. Sophie'nin kalbi hızla çarpıyordu, ama takip etti. 'Vay canına,' diye fısıldadı. 'Bu gerçekten mükemmel!' Komşunun evinde yukarı çıktılar ve yaşlı bir kadının güvenli bir yere gitmesine yardım ettiler.

Köylüler sırayla alışılmadık girişlerini kullandı. Bazıları yüksek yere ulaşmak için çatı merdivenlerine tırmandı. Bazıları komşularını içeri çekmek için duvarları kaydırđı. Sophie, Dede Ollis'in merdivenden inmesine yardım etti, bastonu kolunun altındaydı. 'Sizin tuhaf girişleriniz harika!' dedi. Dedesının koyu gözleri gülümsedi. 'Böyle bir günü bekliyordardı.'

Akşama doğru herkes tepedeki barınakta güvendeydi. Fırtına ana yola zarar vermişti, ama kimse yaralanmamıştı. Sophie, Mira ve Dede Ollis'le birlikte sıcak bir battaniyeye sarınmış oturdu. 'Köyünüzü tuhaf bulduğum için üzgünüm,' dedi yumuşak bir sesle. Dedesi elini okşadı. 'Farklı olmak tuhaf değildir, Sophie. Farklı olmak sadece akıllı olmanın başka bir yoludur.'

Mira sırttı ve Sophie'yi dirseğıyle dürttü. 'Yarın sana çatı merdiveni yarışını öğreteceğim!' Sophie de gülümsedi. Aşağıdaki köye baktı, yuvarlak evleri fener ışığında parlıyordu. 'Bunu isterim,' dedi. Pip ayaklarının dibine kıvrıldı, çingırağı bu kez sessizdi. Sophie, Openbrook'un geleneklerinin her duvarın ve tünelin arkasında akıllıca bir nedeni olduğunu fark etti.

Sabah güneş parlak bir şekilde parladı. Köylüler yolu temizlemek için birlikte çalıştı. Sophie dalları taşımaya yardım etti, sarı yağmurluğu çamurluydu ama neşeliydi. Kayan duvarların temiz hava getirdiğini ve tünellerin herkesi birbirine bağladığını gördü. 'Biliyor musun,' dedi Dede Ollis'e, 'sanırım şimdi anlıyorum. Köyünüz bir yapboz gibi ve her parça yerine oturuyor.'

Dede Ollis'in yüzü aydınlandı. 'Tam da öyle, Sophie. Geleneklerimiz ziyaretçilere tuhaf görünebilir, ama bu vadide akıllıca yaşamaktan geliyor.' Mira başını salladı. 'Ve artık sen de yapbozun bir parçasısın!' Sophie güldü. Evlere yeni gözlerle baktı. Kapı yok, ama içeri girmenin pek çok yolu var. Her giriş bir hikâyeydi ve her hikâye bir tür karşılamaydı.

Son gününde Sophie, Openbrook'un kenarında durdu. Mira'ya ve Dede Ollis'e sarıldı. 'Bana köyünüzü gösterdiğiniz için teşekkür ederim,' dedi. 'Kayan duvarları ve tünelleri asla unutmayacağım.' Dedesi eline küçük ahşap bir pusula sıkıştırdı. 'Her yolun farklı olduğunu, ama hepsinin dostlara çıktığını hatırlaman için.' Pip havladı ve kuyruğunu salladı.

Sophie eve doğru yürürken Openbrook'u düşündü. Farklı yaşam biçimlerinin saygıyı hak ettiğini öğrenmişti. İlk başta tuhaf görünen şeyler akıllıca ve nazık çıkmıştı. Gülümsedi, kıvrıcık saçları esintiyle savruldu ve el salladı. 'Yakında görüşürüz!' diye seslendi. Ve geri döneceğini, yeni bir maceraya hazır olacağını biliyordu.